

[Erhard Jakobsen]

Jeg forstår slet ikke hr. Gades bemærkninger på disse punkter. Jeg synes, hr. Niels Helveg Petersen gjorde det ganske klart: bestemmelserne er, at alle beslutninger skal forelægges. Ja, før de færdige beslutninger træffes, skal de forelægges, men det betyder da ikke, at hver gang ministeren skal foretage et eller andet og prøve at få nogle mennesker til at enes, skal han først spørge markedsudvalget: hvad synes I jeg skal gøre i den sag?

Lad os nu ikke gøre Danmark til grin i EF. Det er der mange der har forsøgt adskillige gange herinde; jeg vil fraråde, at man gør det. Naturligvis må ministeren da have alle forhandlingsmuligheder til rådighed, hvis han skal foretage noget som helst. Men det synes jeg hr. Niels Helveg Petersen svarede ganske klart på, og dermed er det politiske flertal også sikret for, at ministeren ikke behøver at være bange for et eller andet bagholdsangreb på det felt. Det ville i hvert fald være helt katastrofalt for Danmarks muligheder for at gøre noget som helst dernede.

Det var også hr. Niels Helveg Petersen, der fremhævede et punkt, som jeg også stærkt vil understrege. Jeg tror ikke, vi skal bede ministeren om at komme med noget som helst konstruktivt osv., før man er inde i forhandlingerne og har set situationen, har følt, hvor de andre vil hen. Så er tiden inde til, at Danmark kommer med sit udspil, og jeg er glad for hr. Niels Helveg Petersens bemærkning om, at så slipper Danmark ikke for at betale.

Vi kan ikke bare nøjes med at sige: vi siger nej til alle ordninger, der koster penge for Danmark; vi siger ja til alt, hvor Danmark kan få noget. Det er bare for tidligt at afgøre det endnu. Det er et tilbud; man kan ikke komme med et tilbud endnu.

Men med hr. Niels Helveg Petersens udtalelser vil jeg tro at det politiske flertal også dér er sikret for, at en dansk regering her kan bidrage til, at man får løst noget, som hidtil ikke har kunnet løses, fordi alle regeringer har siddet og fedtet med pengene og ikke har villet betale, hvad det koster. De stiller deres krav til landbrugspolitikken, de stiller deres krav til regionalpolitikken og alt det andet og til miljøpolitikken, men de vil ikke betale, hvad det koster.

Jeg har tidligere i denne sal fremhævet, hvor latterligt lille et beløb de forskellige lan-

de bidrager med til EF målt i forhold til deres bruttonationalprodukt. For Danmark svarer det vel nogenlunde til ulandshjælpen, og så får vi endda det meste tilbage igen i form af fordelagtige landbrugsordninger, men det gør ikke alle lande. Derfor kan en holdning hos regeringen gående ud på, at vi vil prøve at pumpe alle mulige midler ud af EF, men vi vil nødig putte noget ind, kun bringe EF på katastrofens rand.

Jeg er glad for den radikale udtalelse: lad os se realistisk på det og sige, at vi kan ikke bare stille krav på disse områder; vi må være parat til at tilbyde noget. Jeg mener bare ikke, tidspunktet er inde nu. Det kommer engang, når forhandlingssituationen i EF ligger helt klar og de andre også har vist, at de er parat til at yde noget.

Ellers skal guderne vide, at det danske formandskab kommer på et tidspunkt, hvor problemerne har tårnet sig op, næsten værre end man har set det på noget andet tidspunkt. Der bliver i høj grad brug for dansk forhandlingsevne, og der bliver i hvert fald ikke brug for at give det udseende af, at et lille antal mennesker her i Folketinget skulle kunne sætte sig til dommer over, hvad EF skal gøre. Det vil næsten være det værste, man kan byde samarbejdet i EF. Det håber jeg derfor ligger helt uden for mulighederne.

I spørgsmålet om det indre marked vil Danmark naturligvis også møde en vis fjendtlig stemning fra visse lande. Vores grænsehandelsproblemer og en række andre ting gør, at man her vil stå ret fjendtligt over for os. Der vil også være en del andre lande, der bare møder med krav om f.eks. harmonisering af moms og andre afgifter, hvor jeg vel nok synes, der er grund til at minde dem om, at harmonisering ikke nødvendigvis betyder, at vi skal gå ned. Det kunne bl.a. betyde, at de andre burde gå op på visse punkter; i hvert fald nogle af de andre.

Endvidere – og det husker jeg at udenrigsministeren under den forrige debat lovede at være opmærksom på – er der altså i den generelle økonomiske politik, visse lande fører, en direkte trussel imod den fortsatte vækst og udvikling i EF, og det gælder vor ellers udmærkede nabo mod syd, Vesttyskland. Den politik, man dér har ført i en årrække, hvor man år efter år skaffer sig et stort overskud på betalingsbalancen, men gør det på bekostning af tilbageholdenhed i den interne